

EŞİK 3

Ağlamayı Öğrendim

Uzun yıllar boyunca gücün kontrolde olduğunu düşündüm.

Kelimeleri kontrol etmek.

Duyguları kontrol etmek.

Tepkileri kontrol etmek.

Acıyı kontrol etmek.

Bu, tüm derin inançlarda olduğu gibi yavaşça özümsemişim bir fikirdi.

Kimse bana onu açıkça öğretmemişti.

Kimse bana şunu dememişti:

"Bir erkek ağlamamalı."

Yine de o mesaj her yerdeydi.

Konuşmalarda.

Davranışlarda.

Örneklerde.

Bakışlarda.

Kültürün ta kendisinde.

Böylece erkenden basit bir kural öğrendim.

Dayanmak.

Her zaman.

Ne olursa olsun.

Dayanmak.

Gençken bunun bir erdem olduğuna inanıyordum.

Bugün bunun sadece bir strateji olduğunu biliyorum.

Bazı anlarda yararlı bir strateji.

Birçok başka anda tehlikeli.

Çünkü çok uzun süre tutulan her şey, er ya da geç, bir çıkış yolu arar.

Acı kaybolmaz.

Korku kaybolmaz.

Hüzün kaybolmaz.

Biçim değiştirirler.

Saklanırlar.

Beklerler.

Sonra, hiç beklemediğimiz anda, kapıyı çalarlar.

Hayatımın her şeyin güç istediği bir mevsimini hatırlıyorum.

İş.

Aile.

Sorumluluk.

Hastalık.

Kararlar.

Bana güvenen insanlar.

Bir cevaba ihtiyaç olan insanlar.

Bir yön arayan insanlar.

Durmayı göze alamazdım.

En azından öyle sanıyordum.

Her gün yeni bir yük ekliyordum.

Her gün kendimi dinleyeceėim anı daha ileriye erteliyordum.

Daha ileriye.

Hep daha ileriye.

Bir insanın kendi iç dünyasını ne kadar uzun süre görmezden gelebildiği şaşırtıcıdır.

Ama sonsuza dek değil.

Kimse bunu sonsuza dek yapamaz.

Bedenin, sesin söylemeyi reddettiği şeyi anlatmaya başladığı bir an gelir.

Yorgunluk artar.

Uyku deėiřir.

Zihin yorulur.

Duygular daha kırılgan hale gelir.

Ve yavaşça dünyaya karşı savaşmadığını anlarsın.

Kendine karşı savaşıyorsun.

Gerçek basit bir şekilde geldi.
Sahici gerçeklerin hep yaptığı gibi.
Özel efektler olmadan.
Duyurular olmadan.
Gösteri olmadan.
Bir gün yük fazla büyük oldu.
Ve savunmalar fazla küçük.
Sessizliği hatırlıyorum.
Yalnızlığı hatırlıyorum.
Hiçbir rolü oynamak zorunda olmamanın ani
hissini hatırlıyorum.
Uzun zamandan sonra ilk kez bir profesyonel
değildim.
Bir baba değildim.
Bir koca değildim.
Bir yönetici değildim.
Bir yazar değildim.
Sadece bir insandım.
Ve ağladım.
Zarif bir ağlayış değil.
Kontrollü bir ağlayış değil.
Gerçek bir ağlayış.
Uzaktan gelenlerden.

Yılları kat edenlerden.

Sakladığını bile hatırlamadığın şeyleri de beraberinde getirenlerden.

Bu olurken, beklenmedik bir his yaşadım.

Zayıflık değil.

Kurtuluş.

Sanki çok uzun süre kapalı kalmış bir oda nihayet pencerelerini açmış gibi.

Sanki hava yeniden dolaşmaya başlamış gibi.

Sanki bir şey, nihayet, tutulmayı bırakmış gibi.

İşte o zaman temel bir şey anladım.

Duygular düşman değildir.

Onlar habercidir.

Bize bir şey anlatmak için gelirler.

Onları görmezden gelmek onları ortadan kaldırmaz.

Onları sadece daha gürültülü yapar.

Yıllarca cesaretin boyun eğmemekte olduğuna inanmıştım.

O anda cesaretin kendini içinden geçmeye bırakmakta da olduğunu anladım.

Acının.

Korkunun.

Hüznün.

Gerçeğın.

İnsanlar çoğu zaman kırılğanlığı bir çatlak olarak hayal eder.

Ben onun bir kapı olabileceğini keşfettim.

Çünkü her şeye karşı kendini savunmayı bıraktığın anda, nihayet kendini tanımaya başlarsın.

Ve kendini tanımak, birçok dış savaşı kazanmaktan çok daha zordur.

O günden itibaren bir şey değiştı.

Birdenbire daha bilge olmadım.

Birdenbire daha güçlü olmadım.

Daha sahici oldum.

Ki bu farklı bir şeydir.

Farklı bir şekilde konuşmaya başladım.

Farklı bir şekilde dinlemeye.

Başkalarına daha büyük bir anlayışla bakmaya.

Çünkü kendi acısını kat etmiş olan, başkalarınıninkini daha kolay tanır.

Onu yargılamaz.

Onu küçümsemez.

Hemen bir çözüm aramaz.

Onu tanır.

Ve bu tanıma zaten bir yardım biçimidir.

Zaman geçtikçe kırılganlığı yeni bir ışık altında görmeye başladım.

En çok hayran olduğum insanlar görünüşte yenilmez olanlar değildi.

Sahici olanlardı.

Kendi insanlığını bir gösteriye dönüştürmeden gösterebilenler.

Şunu demekten korkmayanlar:

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

Çünkü, sonuçta, hepimizin yaptığı budur.

Elimizden gelenin en iyisi.

Bazı günler çoktur.

Diğer günler azdır.

Ama her zaman sahip olduğumuz şeydir.

Geriye baktığımda, o anı bir yenilgi saymıyorum.

Onu bir eşik sayıyorum.

Hayatımın en önemlilerinden biri.

Önce gücün ağlamamak demek olduğunu düşünüyordum.

Sonra gücün kendi gözyaşlarından korkmamak demek olduğunu anladım.

Çünkü sadece numara yapmayı bıraktığımızda
gelen bir olgunluk biçimi vardır.

Gösteriş yapmayı bıraktığımızda.

Rol yapmayı bıraktığımızda.

Ve nihayet insani doğamızı kabul ettiğimizde.

Kırılgan.

Kusurlu.

Harikulade kusurlu.

Bugün tam günü hatırlamıyorum.

Saati hatırlamıyorum.

Bütün koşulları da hatırlamıyorum.

Sadece öğrendiğim şeyi hatırlıyorum.

Paylaşılan acının daha az ağır geldiğini.

Gerçeğin gururdan daha çok özgürleştirdiğini.

Kırılganlığın haysiyeti yok etmediğini.

Onu tamamladığını.

Ve en çok, o zaman söyleyemeyeceğim bir
cümleyi hatırlıyorum.

Basit bir cümle.

Birçok şeyi değiştiren bir cümle.

Ağlamayı öğrendim.

Ve o günden itibaren kendimi daha iyi
anlamaya başladım.

